

LBRIS

We know
books

ȘTEFANIA DRAGNEA

TOTUL
despre
TRECUT

PARTEA 1

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2023

CUPRINS

Capitolul 1 · 5

Capitolul 2 · 9

Capitolul 3 · 23

Capitolul 4 · 57

Capitolul 5 · 91

Capitolul 6 · 121

Capitolul 7 · 145

Capitolul 8 · 167

Capitolul 9 · 203

Capitolul 10 · 237

Capitolul 11 · 255

Capitolul 12 · 259

Capitolul 13 · 271

CAPITOLUL

1

— *Fii puternică, i-a șoptit Afleea fiicei sale, a cărei mână sângera. Lacrimile cristaline i se prelingeau pe obrazii-i roșii. Ochișorii transmiteau atâta durere. Buzele tremurânde scoteau gemete asurzitoare-n inima mamei sale, care-o liniștea cu mângâieri ușoare. Tatăl ei îi pansa mânuța, c-o grijă nespusă. Nimic cu putea fi mai greu de acceptat pentru un tată, decât durerea sufletului pe care-l vedea ca pe un câștigător.*

Gremos respira sacadat în bula de durere creată de energia ce-o răspândeau în atmosferă micuțele suspine și al ei sentiment de tristețe.

— *Trebuie să fii puternică, a reușit Afleea să zică, printre toate acele urlate mute, ascunse printre răsuflări moarte. O prințesă nu plânge niciodată! O prințesă e puternică! O prințesă înfruntă tot ceea ce-i oferă viața cu puterea cu care acea durere-ți sfășie sufletul.*

I-a șters obrazul de lacrimile trecute, ca un avertisment pentru cele viitoare. Micuța prințesă a zâmbit.

— Îmi pare rău, șoptise tatăl ei înainte să-i scoată ciobul din palmă.

Un țipăt asurzitor i-a cutremurat sufletul mamei sale, dar în grădină era o liniște de mormânt. Surorile ei o priveau cu mândrie. Ea doar a zâmbit. Lacrimile dădeau să-i cadă, dar sufletul i le-a tras înapoi și le-a închis într-un labirint, fără cale de ieșire. Acel mic și unic gest a maturizat-o. Acea durere și acea căldură și toate acele ațâțări de moment au transformat-o.

Din acea zi nu mai vărsase nicio lacrimă. Crescuse frumos, puternică, așa cum mama ei o învățase, mereu constantă, mereu pregătită de orice eventuală înșelăciune sufletească, mereu gata să ascundă totul în spatele unui zid impenetrabil, dar nu și față de el. De el nu s-a ferit niciodată. Pe el nu l-a mințit niciodată, cu absolut nimic, nici măcar cu lacrimile pe care nu le-a vărsat...

Toate astea la doar cinci ani...

Și la cinci ani viața ar fi fost perfectă pentru micuța noastră prințesă, doar că, într-o zi cu nori negri ce umpleau cerul, capul ei stătea în poala surorii ei mai mari, cu ochisorii scăldați în necunoaștere. Nu putea înțelege de ce toate celelalte surori mai mari ale ei o priveau pe mama lor cu toată acea tristețe! Nu putea înțelege ce făcuse sau ce nu făcuse! Nu știa de ce nu spune nimeni nimic! De ce nu spune nimeni nimic? Toată acea tăcere se adâncea în sufletul ei, dar, cumva, refuza să scoată vreun sunet. A privit-o pe una dintre surorile ei. Ea i-a zâmbit. S-a dezlipit de Isabela și înșfăcat-o pe Lavinia, cu atâta speranță-n suflet. Măinile Laviniei s-au așezat pe umerii ei.

— De ce nu se trezește, s-a rostogolit fiecare literă pe buzele ei crăpate de suferință, iar Lavinia deja cedase. Ochii i s-au

umplut de atâta tristețe. Nu știa ce să facă! Nu știa cum să-și miște buzele ca să-i poată spune vorbe liniștitoare sufletului din fața ei!

— De ce nu spune nimeni nimic? De ce toată lumea plânge? Ochișorii ei i-a întâmpinat pe cei ai celorlalte surori, înainte să le zdrobească sufletele. Mami e bine?

Liniștea a fost străpunsă de un suspin. Tatăl lor le privea cu a suferință care i se revărsa pe obraji, fără lacrimi, doar prin priviri seci și moarte. Ce se întâmpla cu iubirea sufletului lui?

— Va fi bine, a șoptit Isabela, care zâmbea atât de sincer. E într-un loc mai bun, Steph! E într-un loc în care va fi mai iubită decât va fi vreodată iubită aici!

Și ar fi vrut ca și ea să se creadă, dar n-o făcea. Totuși nu vărsa o lacrimă. Continuă să zâmbească.

— Prințesele nu plâng niciodată, a adăugat Isabela exact când ochișorii micului suflet și ai mamei ei s-au atins prin aerul de nepătruns. O lacrimă i s-a prelins pe obraz.

— Nu, a șoptit, plină de regrete și suspine. Ochii ei și ai tatălui ei s-au întâlnit, iar micuța Stephanya a făcut un pas spre el, doritoare de orice urmă de speranță era acesta capabil să-i ofere, dar Gremos s-a retras în spatele trupului mamei sale, ca și cum se proteja, cu ajutorul ei, de întrebările fiicei sale, ale cărei lacrimi fierbeau în inima ei sfâșiată.

Lavinia doar i-a zâmbit. I-a zâmbit cu ultimele ei forțe, iar brațele i-au căzut.

— Nu... i-a șoptit tatăl ei, iar Steph și-a întors privirea spre zâmbetul fals al Laviniei.

Totul în ea era un vulcan care erupea prin secunde petrecute cu lacrimi pe obraji, pe gât și pe suflet.

— Lasă-mă să vorbesc cu ea, a strigat când doi bărbați au ridicat-o pe mama lor. Lavinia a apucat-o de braț și-a tras-o

lângă ea, încă împietrită de neputința de a alunga această durere. Nu se putea vedea fără acea strigare din inima-i sfârâmată. Nu putea să stea și să privească. Nu putea să se miște. Putea să asculte. Putea doar să asculte cum surioara ei se lupta cu demonii pierderii ființei iubite.

— Știi că-i acolo, Lavinia! Lasă-mă să vorbesc cu ea!

Lavinia s-a așezat în genunchi în fața micuței și doar a dat din cap. Doar o dată, iar chipul surorii ei s-a crăpat. S-a distrus.

— E moartă? întrebare, chiar dacă afirmația i se repeta în cap, ca-ntr-o simfonie de culori.

— E moartă, a șoptit tatăl lor, ridicându-se de pe scaunul unde ar fi vrut acum câteva secunde să moară.

O mică parte a sufletului ei s-a rupt în acel moment, iar șansele ca el să fie vreodată pus înapoi, reîntregindu-i inima, erau minime.

Toate cele 13 fiice îl priveau, cerându-i cu disperare alinare, dar el a răspuns mai răspicat ca niciodată:

— Vă mutați la mătușa!

CAPITOLUL

2

*„Dacă ploaia s-ar șopti
Aș scrie și-aș vorbi
În mii de poezii”*

„Dragă jurnalule,

Mi-am petrecut dimineața plimbându-mă prin grădină, simțind natura cum vibrează și vibrând și eu, la rândul meu, printre toate acele suflete ilustrate prin culori și mișcări fluide. Am privit cu atenție fiecare mic colțișor, fiecare întorsătură, fiecare urcuș și coborâș, am trecut prin toate camerele, am salutat toate persoanele pe care le-am întâlnit, am încercat să mă comport de parcă totul era perfect aici, dar adevărul e, dragă jurnal, că mă sperie. Mă sperie camera pe care mătușa mi-a dat-o! E atât de sus și atât de mare, atât de aproape de acele stânci negre. Scările castelului nu au niciun sens și sunt atât de greu de parcurs, iar camera mea este la ultimul etaj al acestei împărății de necuprins. Aș fi vrut ca mami să fie aici,

ca să-mi poată citi povești înainte de culcare și să mă poată ajuta să învăț toate zonele astea noi. Aș fi vrut s-o mai pot vedea, dar de fiecare dată când o întrebam pe Isa de ea, chipul i se albea, buzele-i tremurau, iar zâmbetul îi pălea. „Mami va lipsi o perioadă” îmi spunea de fiecare dată. Mi se face din ce în ce mai dor de ea...

Prima zi aici a fost ciudată, jurnal. Tata ne-a adus pe toți la mătușa și unchiul și a spus că se va întoarce, dar ceva îmi spune că nu se va întoarce niciodată! L-am auzit spunând că ar vrea să stea cu mama. Mereu îl vedeam plângând în camera lui, rugând-o să se întoarcă, spunându-i cât de mult o iubește. Și femeia asta mă sperie! E atât de rece și de dură. Nu zâmbește absolut deloc. Nu mă privește în ochi. Mă strigă pe numele meu complet. Doar mama făcea asta, atunci când o supăram cu ceva... Dar ea o face tot timpul și presupun că va trebui să mă obișnuiesc cu asta. Unchiul, în schimb, e un tip simpatic...”

— Și ce frumusețe avem noi aici, a spus bărbatul înalt cu barbă albă și zâmbet dulce. M-a ridicat de la nivelul pământului și mi-a sărutat obrazul.

Și-a trecut degetele prin părul meu blond care se scurgea pe umeri și mi l-a așezat după ureche.

— Ea trebuie să fie prințesa Stephanya.

Ochii lui albaștri-gri mi-au analizat chipul, iar buzele mi-au sărutat obrazul.

„Stau aici deja de o săptămână și încă n-am învățat cum funcționează castelul ăsta, însă am găsit câteva ascunzători interesante în camera mea. E un fel de clapă în podea care se ridică, dacă o apăs într-un anumit punct. Nu nimeresc mai

mereu acel punct, dar când o fac se deschide cu un scârțâit interesant. În spatele ei sunt niște scări în spirală, cred că așa se numește forma aia care seamănă cu forma cochiliei de melc. Sunt foarte strâmte și mi-e frică să intru singură acolo, dar îmi place să iau cenușă din camera lui L și să o arunc acolo, s-o privesc cum cade.

Am mai găsit și niște scări prinse pe turn, care duc pe tavan. N-am fost nici acolo. Îmi e frică să mă urc, dar sunt curioasă de ce sunt acolo. Biblioteca din camera mea scoate și ea un zgomot interesant când așez sau scot cărți din ea. Aaaaaa... nu ți-am spus despre ce ne pune mătușa să facem în fiecare zi! O să râzi, jurnal, dar e chiar destul de enervant! Avem orar! Avem un program pe tot parcursul zilei și suntem obligate să-l respectăm, iar mătușa are o problemă cu școlile și grădinițele. Nu mă lasă să merg la grădiniță... A spus ceva de genul: „De acum încolo eu voi fi profesoara voastră!” Nu-mi place ideea ei! Vreau înapoi la grădiniță, la prietenii mei. Nu vreau să mai stau închisă în castelul ăsta! Singurele momente când avem voie afară sunt înainte de prânz și după cină și atunci nu putem ieși din curtea castelului, dar toți prietenii mei sunt acolo... afară...

Am uitat să-ți spun că Isa îmi aduce în fiecare zi cărți noi de citit! Sunt mai interesante decât cele pe care ni le dă mătușa, dar tot sunt mult prea multe pentru mine... Când era mami aici era mai ușor, pentru că le citeam cu ea, dar acum nu le citește nimeni cu mine. Mă lasă singură în cameră să citesc poveștile alea cu prinți și prințese. Vreau și eu să fiu o prințesă. Unchiul mă tot strigă prințesă și mătușa îl ceartă de fiecare dată: „Nu-i mai spune așa! Nu e prințesă!”

Unchiul și mătușa se ceartă mai tot timpul din câte ceva, dar se împacă destul de repede. S-au certat și când s-au mutat

acei doi băieți la noi în castel. Nu mai știu cum îi cheamă, dar sunt drăguți. M-am jucat cu ei în sat în a doua zi după ce ne-am mutat în castel, când am ieșit cu unchiul afară, pentru că avea niște probleme de rege de rezolvat. I-am văzut plângând în fața unei case arse, negre, distruse și m-am așezat lângă ei. Unul dintre ei, cel înalt, m-a privit și mi-a zâmbit. Celălalt nu voia să-și ridice privirea din pământ, dar după ce am început să ne jucăm împreună a început și el să mă privească. Sunt foarte de treabă. Când unchiul mi-a spus că o să stea cu noi în castel am fost foarte fericită. Bine, după ce am ajuns în castel m-a certat mătușa pentru că mă murdărisem pe rochie și mi-a dat o palmă. A durut... Nu foarte tare, dar a durut... Am fugit în camera mea și după ceva timp a venit L după mine și m-a ajutat să mă schimb și să pun rochia la spălat. În seara aia cei doi băieți despre care îți spuneam mai devreme au dormit în aceeași cameră, dar următoarea zi i-a mutat în camere diferite. Ne întâlnim la fiecare oră cu mătușa și la masă, dar nu pot să zic că vorbim foarte mult, cel puțin nu la fel de mult ca atunci când mergem în grădină să ne jucăm și cu Celest și L. Se mai joacă și Katherina cu noi din când în când, dar ea e puțin cam îmbufnată și ne enervează pe toți.

De fiecare dată când putem ieși afară cu unchiul și ne întâlnim cu un alt băiat, care e prieten bun cu tipul înalt care stă în camera de lângă mine. Ne înțelegem destul de bine și mereu ne distrăm când suntem împreună. E foarte de treabă. Nu putem sta niciodată suficient de mult cu el ca să apuc să-i învăț numele. Unchiul nu ne lasă să stăm prea mult în afara curții și de cele mai multe ori ne trimite cu o servitoare înapoi în castel.

Sunt atât de multe de spus, jurnal, dar trebuie să merg la masă. Am mai întârziat o dată și mătușa m-a pedepsit. Nu vreau să se întâmple din nou.”

Un ciocănit mă face să tresar.

— Da? am întrebat neștiind cum ar trebui să reacționez când cineva bate la ușa camerei mele. Nu se întâmplă asta niciodată... Până să ne mutăm aici nu aveam propria mea cameră, iar de când m-am mutat, doar servitoarele ciocănesc, restul persoanelor intră pur și simplu.

Ușa se deschide suficient cât privirea celui de afară să pătrundă. Câteva fire de păr negru se arată de după bucata de lemn.

— Cine e?

Ușa s-a deschis c-o ușoară întârziere. Privirea mea și a tipului înalt s-au intersectat.

— Bună, am șoptit.

— Bună, a șoptit și el la rândul lui.

A rămas tăcut, în tocul ușii, fără să mă privească. Respirația lui accelerată se auzea până la mine și-o făcea și pe a mea să se deregleze.

— Ai vrea să ne jucăm în grădină după cină?

Și-a frecat încet vârful piciorului de podea.

— Am găsit o băncuță undeva lângă un copac, în partea din spate a castelului, unde nu prea merge nimeni.

— Sigur, am apucat să zic înainte ca țipătul ascuțit la mătușii să ne înghețe sângele în vene.

— STEPHANYA ȘI NARKISSOS!

L-am privit pe tipul înalt, care a intrat în cameră și s-a apropiat de mine cu pași grăbiți.

— Narco-... Nirka-... Nakri-...

— Narkissos, a spus el și mi-a luat mâna în a lui. Ar trebui să ne grăbim, m-a avertizat și m-a tras după el afară din cameră.

Cele doua suflete alergau pe holul imens, în jos pe scări, călcând apăsat, dar și zburând, cu aripile abia deschise, în antiteză, izbindu-se unele de altele, în drum spre camera de zi.

Când au ajuns la masă, mătușa îi privea c-un soi de enervare pe care n-o văzuseră până acum.

— Tu realizezi că prințesa ta a întârziat pentru că stătea cu... el?

i s-a adresat mătușa unchiului.

— Sunt doar copii, Elena, i-a răspuns cu-n gest din mână. Nu te mai agita degeaba.

— Știi că în regatul nostru este o regulă sfântă care spune că nicio fecioară nu va fi împreună decât cu bărbatul cu care se va căsători, i-a reamintit mătușa, dar expresia de pe fața unchiului i-a tăiat orice avânt.

— Dar tu ai respectat regula asta?

Un surâs înfundat s-a făcut auzit din partea opusă a mesei.

Privirea mătușii ne-a săgetat în următoarea secundă, ca mai apoi să-și așeze șervetul în poală și să ne facă un semn din mână.

— Poftă bună!

Am privit farfuria din fața mea, plină cu legume colorate, bucăți de carne și acele ceva-uri care cred că-s sosuri. Mi-am tras scaunul mai aproape de masă și am împins cu furculița tot ceea ce n-aș fi vrut să mănânc, adică tot în afară de puținele bucăți de carne.

Farfuria mi-a fost trasă din față și înapoiată câteva secunde mai târziu, dar textura ei era cu totul schimbată. Culorile legumelor dispăruseră. Rămăseseră doar auriul cărnii și acele sosuri. Mi-am aruncat o privire asupra farfuriei lui Narko-... Nirka-... tipului înalt și am văzut cum micile bucăți de legume dispăreau rapid din farfurie.

— Narkissos, nu mai lua din legumele Stephanyei! Amândoi aveți nevoie de același aport de vitamine și fibre.

— Iubito, ar trebui să-i mai lași în pace! Nu facem armată aici!

— Ba chiar asta facem, dragul meu Grigore! Nu se cuvine un asemenea comportament!

Unchiul și-a dat ochii peste cap.

— Sunt doar niște legume, Elena! Nu-i mare chestie...

— Nu va avea suficiente vitamine în corp și va deveni anorexic!

Unchiul a pocnit din degete și, de nicăieri, s-a ridicat o servitoare, care s-a apropiat de el.

— Mai adu-ne încă o porție, te rog!

L-am privit pe tipul înalt care-și terminase porția și a rămas puțin pierdut, privindu-mă. E drăguț...

Servitoarea a revenit cu o nouă farfurie în mână, pe care a așezat-o în fața lui.

— Mulțumit? a întrebat unchiul.

— Foarte, a șoptit.

Unchiul a dat aprobator din cap și și-a restabilit ca și țintă principală a atenției lui farfuria de care nici nu apucase să se atingă. Eu, în schimb, am mușcat dintr-o bucată de carne, privindu-l pe tipul înalt cu-n zâmbet strâmb. Farfuriile noastre s-au golit pe cât de repede discuțiile din jurul mesei se transformau în șoapte. Noi

începusem deja să comunicăm fără ca măcar să ne privim în ochi. Corpurile noastre se coordonau și se completau, vibrau unul în prezența celuilalt, așa cum vibra și natura cu fiecare respirație pe care mi-o permiteam.

Ne-am împins scaunele mai departe de masă în același timp.

— Putem pleca? am întrebat, privind-o pe mătușa care nici măcar nu părea să ne bage în seamă.

— Da, copii, puteți pleca, ne-a permis unchiul, zâmbindu-ne.

— Mulțumim, am țipat în același timp.

Au părăsit camera chicotind, trecând peste toți monștrii gigantici care le zâmbeau.

Când au ieșit pe poarta castelului, soarele ce apunea le-a făcut chipurile să sclipească.

Puritatea privirilor lor se prelingea pe obrajii roșii, până-n pământ, unde se arăta prin flori albe ce străbăteau cerul.

Mâna lui a prins-o pe a ei.

A purtat-o prin curtea imensă, fără să-i permită să-i adreseze vreo întrebare, până ce corpurile li s-au ciocnit.

— Ce frumos e, am șoptit.

Banca unde mă adusesse era exact lângă un copac, unul bătrân, care ne permitea să ne cățărăm pe el, lăsându-și crengile groase să cadă în trepte pe pământ. Florile pe care le purta planau cu ajutorul vântului până la banca unde se odihneau, neatinsse de cineva, doar ele și cu cerul, strălucind în lumina soarelui. În jurul băncii buchețele de iarbă se întindeau până aproape de peretele castelului.

Iar noi doar priveam cum acele puține elemente de natură necurmate izvorau în pace și liniște chiar lângă iazul aflat în spatele castelului.

— Hai să ne jucăm, mi-a spus și degetele ni s-au desprins.

— Ok, am șoptit și am făcut un pas înspre bucata ruptă din rai.

Îl privesc cum se așază pe iarbă și-și lasă mâinile pe pământ să fie invadate de o buburuză, care-i urcă pe braț, până pe umăr. Zâmbetul lui bloca timpul, îngheța tot ceea ce nu-i putea vedea strălucirea prin ochii albaștri - căprui. El s-a întors și m-a interogat câteva secunde fără să scoată vreun cuvânt, doar continuând să zâmbească și să fie pur, simplu și sincer. O mână mi s-a așezat pe spate și m-a mângâiat delicat.

— Ce ai pățit, Steph? m-a întrebat L, cu ochii ei căprui cuprinzându-i pe ai mei. Fugi și joacă-te cu Narkissos.

Am dat încet din cap și m-am așezat lângă el.

— Bună, Steph, mi-a spus Narkissos, c-o voce ciudată. M-am încruntat, neînțelegând de ce își împingea umărul în fața mea.

— Ă...

— Asta a zis buburuza, mi-a clarificat.

— Aaa... Mi-am întins degetele spre buburuză și-am lăsat-o să mi se urce pe vârful inelarului. Am zâmbit. Și el a zâmbit.

— Salut-o, m-a încurajat.

— E dubios, i-am răspuns, deși ardeam de curiozitate să-i văd reacția acestei insecte când i-aș întoarce salutul.

— Ba nu e dubios. Chiar te-a salutat! Ascult-o!

Mi-am arcuit o sprânceană și am încercat să mă concentrez pe buburuza care acum stătea liniștită în podul palmei mele. Roșul ei intens și punctele negre simetrice, perfecte.

Bună! am auzit-o parcă spunând, dar părea imposibil. Capul mi s-a scuturat cu un gest eliberator. Nu avea niciun sens. O buburuză, să-mi vorbească? Cum aş putea auzi o buburuză?

— Nu-i frumos să nu răspunzi la salut, Steph, m-a avertizat L undeva din spatele meu.

— Ok, ok! Am tras aer în piept și am șoptit un *Bună!* speriat.

Bună, Steph am auzit din nou acea voce subțire în capul meu și-am lăsat buburuza să-și ia zborul, c-o mișcare ușoară a mâinii. Când mâna mi-a căzut grea în poală, Narkissos nu mai era lângă mine. Corpul lui era ascuns undeva în spatele copacului de lângă băncuță.

— Vino aici, puiuş micuţ, l-am auzit spunând.

O secundă aş fi vrut ca L să mă trimită în cameră, dar în următoarea curiozitatea m-a cuprins și m-am găsit în spatele lui, admirând cum micul pui de rață stătea cocoloșit în palmele lui delicate. Vântul a început să bată, odată cu micile mele chicoteli exagerate.

— Ce frumos e, am țipat puțin prea entuziasmată. Mi-am dat seama de asta după modul în care micul puiuş a tresărit și și-a împins capul în degetele lui Narkissos, care a zâmbit și l-a adus mai aproape de corpul lui, până ce căldura sa și a micului suflet s-au contopit. Mâna lui dreaptă îi era acum suport, iar cea stângă alinare.

— Shh, s-a răstit ușor la mine, iar o nouă pală de vânt s-a lovit de noi cu tot cu frica mea că am făcut ceva

greșit. Îl vei speria, a continuat el, dar nu părea să fie supărat sau dezamăgit. Tot ceea ce puteam distinge din comportamentul lui era grijă, iar vântul parcă a încremenit.

S-a întors cu fața la mine și mi-a permis să privesc acel mic suflet cum se ascunde după degetele sale. Am întins mână, încercând să-l ating, măcar puțin, să-i simt puful fin pe degetele mele, dar nu reușisem să mă aleg decât cu o ciupitură dureroasă.

— AU, am țipat. Nu durea chiar atât de tare pe cât mă așteptam, dar, brusc, acel mic și inocent puiuț devenise un cotropitor înfricoșător, în ochii mei necunosători. Lavinia s-a apropiat de noi și mi-a luat mâinile în ale ei. Narkissos se blocase. Mă privea speriat, cu acel mic pui în brațe, neștiind nici măcar să mai respire. Tot ceea ce era conștient că făcea era să plângă. Plângea, tremurând.

— Unde doare? m-a întrebat, iar eu i-am ridicat mâna, cu degetul meu mic înroșit. Ea și-a închis palmele peste mână mea și a așteptat câteva secunde, respirând regulat. Durerea dispăruse.

Când și-a deschis ochii brațele ei l-au prins pe Narkissos și l-au adus mai aproape de ea, dar el a împins-o. Puiul s-a lovit de corpul meu, odată cu al lui. M-a strâns în brațe, încă tremurând. Abia respirând. Plângând.

— Îmi... pare rău, a reușit să zică printre lacrimi. Lavinia s-a apropiat de noi și ne-a cuprins cu grija ei necontrolată.

— N-am vrut... eu... n-am știut că te va ciupi, a încercat el să se explice, dar eu nu-l ascultam. Ochii mei îi devorau pe ai lui, cu mișcări lente, simțind cum fiecare grijă și frică a lui îmi spintecau sufletul.

— Nu aveai de unde să știi, Narkissos, l-a liniștit Lavinia, sau cel puțin a încercat, dar tot ceea ce aștepta

el era un răspuns al meu la grija lui. Am inspirat adânc și m-am ridicat pe vârfuri, sărutându-i obrazul, acolo unde, câteva secunde mai devreme, se prelinsese dureros o lacrimă amară.

Rozul din obraji m-a făcut să zâmbesc.

— Sunt bine, i-am șoptit.

Brațele Laviniei au căzut lent, purtate de vântul domol ce-i înconjura.

Ochii ei au continuat să-l privească, jucăuși, vindecați de orice rană sufletească, măcar pentru câteva secunde.

Ochii lui încercau să-i evite pe ai ei, dar tot ceea ce reușea era să o simtă și mai aproape.

Au zâmbit.

Ambii

în

același

timp,

iar soarele a zâmbit.

Norii dispăruseră.

Privirea Laviniei a lovit cerul.

Wow, a șoptit. Deja? a continuat

Puiul a sărit din palmele lui Narkissos și a încercat să zboare cumva, să planeze până pe pământ, dar în loc de a sta s-a izbit cutremurător.

— Au, a șoptit Steph, prinzându-și mâna dreaptă cu cea stângă, ca și cum ea ar fi fost cea care se afla în locul aceluia micuț pui lipsit de apărare.

Narkissos s-a încruntat și a luat puiul în palme, iar L i-a atins încet brațul Stephanyei.

— Mai bine? a întrebat.

Steph doar a dat din cap și a luat puiul din mâinile lui Narkissos.

A privit micul puiul cum plângea de durere și i-a atins și ea, la rândul ei, aripa, așa cum L a făcut cu mâna ei.

Mă doare, îl auzea plângându-se. Ochii ei au primit o sclipire, apoi aripa puiului a început să lumineze. S-a încruntat.

Degetele ei blocau lumina, pe măsură ce ea și le mișca încet pe aripa rănitului.

Lumina, ce inițial acapara doar aripa rănită, se întindea acum încet, încet, prin tot corpul păsării.

Mulțumesc!

Lavinia a zâmbit, puțin pierdută.